

Arrest

nr. 320 484 van 22 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 21 augustus 2023 een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. op 13 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 februari 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.08.2023 werd ingediend door:

Naam: B. (...) Voornaam: N. (...) Nationaliteit: Afghanistan Geboortedatum: (...) 1995

Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.08.2023 gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarig kind B. (...) A. (...) R. (...) K. (...) (RR. (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: '§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1e tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; ...'

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op 'het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (...). '

Overwegende dat artikel 52, §2, 1° van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: 'Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen 'bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. '

Ter staving van zijn identiteit legt betrokkene in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging volgende documenten voor: - attest dd. 25.04.2022, afgeleverd door de consulaire dienst van de ambassade van Afghanistan te Brussel, waarin deze verklaren dat de behandeling van onder meer aanvragen van nieuwe paspoorten opgeschort werd 'gezien de actuele situatie in Afghanistan'.

Er dient allereerst opgemerkt te worden dat dit geen recent attest betreft.

Artikel 41, §2 laat er geen twijfel over bestaan van wat in artikel 40ter bedoeld wordt met een geldig identiteitsbewijs. Betrokkene heeft een geldig paspoort voor te leggen. Enkel voor toegang voor EU-burgers en hun gezinsleden kunnen andere bewijzen worden voorgelegd (zie daartoe artikel 46 van het KB van 8.10.1981). Dit is echter niet voorzien indien het om het aanvragen van verblijf gaat. Ook het feit dat de Afghaanse ambassade (minstens in april 2022) geen nieuwe paspoorten uitreikt 'gezien de actuele situatie in Afghanistan', zoals aangehaald in het voorgelegde attest dd. 25.04.2022, vormt geen verschoonbare reden voor de afwezigheid van het paspoort. Mijnheer heeft immers al jaren voorheen de kans gehad een paspoort aan te vragen.

Ook het feit dat betrokkene op 04.09.2015 in België een verzoek tot internationale bescherming indiende (dit verzoek werd op 31.01.2018 negatief afgesloten), vormt geen vrijstelling op het feit dat betrokkene zijn identiteit wel degelijk dient aan te tonen door middel van een geldig paspoort overeenkomstig artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op heden in het bezit is van een geldig Afghaans reispaspoort. Gezien betrokkene geen paspoort voorlegt conform voornoemde wetsartikelen voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een

nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van mee dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger conform artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Verzoeker zou immers geen geldige Afghaanse reispas hebben voorgelegd die kan worden aanvaard in de procedure gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Artikel 2 van deze wet bepaalt nochtans dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

2.1.2.

Zo wordt in de bestreden beslissing enkel verwezen naar de artikelen 41, §2 Vw. en 52, §2 van het KB van 8 oktober 1981 terwijl deze artikelen geen enkel juridische grondslag vormen voor het afwijzen van verzoekers aanvraag verblijfskaart familielid van een burger van de Unie en het hem betekenen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden .

Artikel 41, §2 Vw. stelt als volgt :

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”

Het Verblijfbesluit voert deze bepaling uit in artikel 47:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

- 1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of
- 2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of
- 3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of
- 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde. § 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terugdrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11”.

Dat artikel 41, §2 Vw. naar het recht op binnenkomst van familieleden van Unieburgers verwijst en dus enkel handelt over de toegang tot het grondgebied en niet over de aanvragen gezinshereniging van familieleden van Unieburgers die reeds in België verblijven.

In casu is verzoeker een familielid van een ‘statische Belg’ zodat de verwijzing naar artikel 41, §2 Vw. niet dienstig is en verweerder dus een verkeerde toepassing maakt van dit artikel.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en een schending behelst van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel.

2.1.3.

Dat verzoeker de ouder is van een minderjarige Belg, zodat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vw. van toepassing is dat bepaalt :

“2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Dat artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, Vw. werd ingevoerd door toedoen van de Wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (B.S., 10 mei 2007) en naderhand werd vervangen door de Wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S., 27 juni 2016).

Sinds de inwerkingtreding van deze laatste wet wordt vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van “een geldig identiteitsdocument”, terwijl het voorheen volstond om “een identiteitsdocument” over te leggen.

Dat het evenwel betwist is dat aan verzoeker – als vader van een Belgisch kind – gevraagd wordt een identiteitsdocument voor te leggen in het kader van een aanvraag gezinshereniging, terwijl deze voorwaarde niet wordt opgelegd aan andere familieleden van een Belg, noch aan ouders van Uniekinderen of derdelanders.

Dat er dan ook sprake is van een verschil in behandeling tussen ouders van Belgische minderjarige kinderen en andere familieleden van een Belg, evenals ouders van minderjarige Unieburgers en ouders van derdelands minderjarige kinderen.

Dat er dan ook sprake is van een verschil in behandeling en de parlementaire voorbereidingen geen relevante toelichting geven over de grondslag van dit verschil in behandeling, zodat de voorwaarde tot het voorleggen van een geldig identiteitsdocument in hoofde van de ouder van een Belgisch minderjarig kind, voorzien in artikel 40ter §2, eerste lid, 2° Vw, een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, zoals bepaald in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

2.1.4.

Dat artikel 52 Verblijfsbesluit, dat uitvoering geeft aan artikel 40ter Vw., stelt dat het familielid van een Unieburger het bewijs van zijn identiteit dient te leveren overeenkomstig artikel 41, 2e lid Vw.

Conform artikel 41 Vw., dat uitgevoerd wordt in artikel 47 Verblijfsbesluit, kan het bewijs van identiteit ook op andere manieren geleverd worden, nl. via

“1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene”

Deze soepele regels betreffende het bewijs van identiteit volgen uit het Unierecht (HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99).

Zo heeft het Hof van Justitie in het arrest Brax versus de Belgische Staat een bindende interpretatie gegeven van de artikelen 3 en 4 van de richtlijn 68/360/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen en van de artikelen 3 en 6 van de richtlijn 73/148/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen, die in het licht van het evenredigheidsbeginsel gelezen werden.

Ook in het arrest Zambrano d.d. 8 maart 2011, C-34/09, wordt duidelijk gemaakt dat het verblijf aan ouders van minderjarige Unieburgers niet licht geweigerd kan worden, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve geniet van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten ontzeggen:

“Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten

Dat deze soepelere bewijsregels voorzien in het Unierecht eveneens van toepassing dienen te zijn op het verblijfsrecht van ouders van een Belgisch minderjarig kind, aangezien ook dat verblijfsrecht voortvloeit uit het Unierecht (HvJ, 8 maart 2011, Zambrano, C-34/09).

2.1.5.

Dat de identiteit van verzoeker ten overvloede uit het administratief dossier blijkt en verzoeker 'in tempore non suspecto' zijn Afghaanse taskara heeft voorgelegd, die tot op heden nog steeds geldig is.

Daarnaast beschikt verzoeker over een vonnis tot vaststelling vaderschap dd. 16 maart 2023 van de familierechtbank te Gent waarin werd vastgesteld dat verzoeker de vader is van zijn minderjarig Belgisch kind en waarin de rechtbank geen enkele twijfel uitte omtrent de identiteit van verzoeker.

De identiteit van verzoeker werd nadien ook opgenomen in de geboorteakte van zijn zoon, zonder dat de ambtenaar van de burgerlijke stand vragen stelde omtrent verzoekers identiteit.

Verzoeker heeft bovendien een attest voorgelegd van de Afghaanse ambassade waaruit blijkt dat geen nationale Afghaanse paspoorten meer worden afgeleverd, zodat verzoeker dan ook in de absolute onmogelijkheid verkeert het gevraagde identiteitsbewijs voor te leggen én van deze onmogelijkheid ook het bewijs heeft geleverd.

Dat verzoeker tenslotte vanaf zijn aankomst in België steeds dezelfde identiteit heeft gebruikt, zodat er – in combinatie met de voorgelegde taskara en het vonnis van de familierechtbank – absolute zekerheid is omtrent de identiteit van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onzorgvuldige wijze genomen werd door geen rekening te houden met alle stukken in het administratief dossier van verzoeker, zodat de betreden beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder op het eerste middel als volgt:

“1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. In casu is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk naar de artikelen 40ter §2, eerste lid en 41 §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet alsook artikel 52 §4, vijfde lid van de Vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de bestreden akte een motivering in feite, met name dat de verzoeker de gezinshereniging aanvraagt met zijn Belgische minderjarig kind en dat hij geen paspoort heeft voorgelegd bij zijn aanvraag maar enkel een attest dd. 25/4/2022 van de consulaire dienst van de ambassade van Afghanistan te Brussel, waarin deze verklaren dat de behandeling van onder meer aanvragen van nieuwe paspoorten opgeschort werd ‘gezien de actuele situatie in Afghanistan.

Deze feitelijke vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde somt de documenten op die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd ter staving van de voornoemde wettelijke voorwaarden en geeft vervolgens concreet aan waarom deze documenten niet volstaan in het licht van de voorwaarden van artikel 52, §4, vijfde lid van het KB van 08.10.1981 en in artikel 41, §2, eerste lid van de wet van 15.12.1980.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, bevat de bestreden akte wel degelijk een concrete motivering.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan dan ook niet worden aangenomen.

2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikel 40ter van de Vreemdelingenwet alsook artikel 52 van Vreemdelingenbesluit.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat:

‘§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; ...’

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op ‘het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (...).’

Overwegende dat artikel 52, §2, 1° van het KB van 08.10.1981 stelt dat ‘bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (...).’

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: ‘Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voor- legging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen ‘bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.’

Verzoeker heeft bij zijn gezinsherenigingsaanvraag een attest dd. 25/4/2022 van de consulaire dienst van de ambassade van Afghanistan te Brussel, waarin deze verklaren dat de behandeling van onder meer aanvragen van nieuwe paspoorten opgeschort werd ‘gezien de actuele situatie in Afghanistan. Verzoekers gezinsherenigingsaanvraag dateert van meer dan één jaar na het attest van de ambassade, met name van 21/8/2023. Het is dus niet onredelijk van de verwerende partij om te vermelden dat het hier om een niet recente attest gaat.

Zoals gezegd verlangt de wetgever de afgifte van een “geldig identiteitsdocument”. Dit kan een geldig paspoort zijn maar het begrip ‘identiteitsdocument’ is ruimer dan het begrip ‘paspoort’. De Afghaanse tazkara kan evenmin als een geldig identiteitsdocument worden beschouwd. Het betreft een intern Afghaans document waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan gezien het geen document is met bijzondere kenmerken of biometrische gegevens die controleerbaar zijn.

Op de website van Agentschap integratie en inburgering vinden we terug dat de Afghaanse paspoorten terug verkrijgbaar zijn. De website van AGII vermeldt het volgende:

“Afghaanse documenten en paspoorten Het lijkt momenteel terug mogelijk om documenten van de burgerlijke stand te verkrijgen van de Afghaanse autoriteiten maar er zijn sterke regionale verschillen. In Kabul zou je zo goed als alle mogelijke documenten kunnen krijgen, maar soms tegen een hoge kostprijs. Voor andere regio's is de situatie onduidelijk voor ons, maar ook daar geldt in het algemeen dat wie kan betalen, sommige documenten kan verkrijgen.

Afghaanse paspoorten zijn ook terug verkrijgbaar. Ook hier lijkt het soms erg moeilijk om ze te verkrijgen en de snelheid waarmee ze kunnen afgeleverd worden hangt af van de regio waarin men woont.”

Het is dus wel mogelijk om een Afghaans paspoort te bekomen!!

Verzoeker haalt aan dat hij een vonnis tot vaststelling vaderschap dd. 16 maart 2023 van de familierechtbank te Gent voorlegt waarin werd vastgesteld dat verzoeker de vader is van zijn minderjarig Belgisch kind en waarin de rechtbank geen enkele twijfel uitte omtrent de identiteit van verzoeker. En dat de identiteit van verzoeker ook effectief is opgenomen in de geboorteakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het vaderschap is aan verzoeker toegekend nadat hij een DNA-onderzoek (bij Centrum Life-ID) heeft laten uitvoeren. Verzoeker heeft tijdens de procedure bij de Familierechtbank bevestigd/erkent dat hij geboren is in

1995 en dus oud genoeg is om de vader te zijn van A. (...). Tijdens de procedure bij de Familierechtbank heeft verzoeker geen identiteitsdocumenten voorgelegd!"

3.3 Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 augustus 2023 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend in de hoedanigheid van *"vader of moeder van een minderjarige Belgische burger"* (zie bijlage 19ter d.d. 21 augustus 2023). Blijkens de bijlage 19ter heeft verzoeker de geboorteakte neergelegd en wordt hem verzocht een kopie van zijn paspoort over te maken.

In het administratief dossier bevindt zich een attest van de Afghaanse overheid van 25 april 2022 dat op naam van verzoeker werd afgegeven en waarin wordt geattesteerd dat de afgifte van officiële documenten zoals een paspoort tot nader order wordt opgeschort. Er bevindt zich in het administratief dossier wel een kopie van verzoekers taskara.

Op 13 februari 2024 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat verzoeker niet heeft voldaan aan de vereisten van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° *juncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt namelijk vast dat verzoeker geen geldig paspoort voorzien van een geldig inreisvisum heeft voorgelegd bij zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind. Verweerder motiveert dat artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet er geen twijfel over laat bestaan over wat er wordt bedoeld met een 'geldig identiteitsbewijs' zodat verzoeker een geldig paspoort hoort voor te leggen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van een foutieve rechtsgrond, zijnde artikel 40ter, §2, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat zijn aanvraag gezinshereniging moet worden onderzocht aan de hand van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aangezien hij ouder is van een minderjarig Belgisch kind. Deze bepaling vereist dat de identiteit van de aanvrager wordt aangetoond door een geldig identiteitsdocument.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

Blijkens de bestreden beslissing heeft verweerder de aanvraag gezinshereniging onderzocht in het licht van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker moet echter worden gevolgd waar hij opmerkt dat dit niet de correcte rechtsgrond betreft en dat er weldegelijk toepassing moet worden gemaakt van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aangezien niet wordt betwist dat hij de vader van een minderjarige Belg is. Dit zorgt ervoor dat het onderzoek dat in de bestreden beslissing wordt gevoerd in het licht van artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig is. Zoals verzoeker terecht opmerkt, vereist artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts dat de aanvrager zijn identiteit bewijst door middel van een geldig identiteitsdocument. Nergens in deze bepaling wordt gesteld dat enkel een geldig paspoort daartoe zou

volstaan. Er wordt in de bestreden beslissing eveneens niets gemotiveerd aangaande het feit dat verzoeker reeds eerder zijn Afghaanse taskara heeft voorgelegd, noch wordt gemotiveerd waarom deze taskara niet als 'geldig identiteitsdocument' zou kunnen worden aanvaard in de zin van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder schendt aldus het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker overeenkomstig artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet een geldig paspoort dient voor te leggen. Verweerder heeft de aanvraag gezinshereniging foutief onderzocht op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet terwijl *in casu* artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Volledigheidshalve dient, in zoverre verzoeker de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aanvoert, nog te worden gewezen op hetgeen het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld in haar arrest nr. 131/2024 van 21 november 2024:

“Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », in zoverre het geen alternatieve bewijsmogelijkheden toestaat voor de vereiste om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, schendt de artikelen 10, 11, 22 en 22bis van de Grondwet.”

Hetgeen verweerder in zijn nota met opmerkingen aanbrengt, laat niet toe de vastgestelde onwettigheid van de bestreden beslissing te remediëren. Verweerder houdt in zijn nota met opmerkingen immers vol dat de aanvraag gezinshereniging moest worden onderzocht in het licht van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1° en 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder kan hierin niet worden gevolgd.

Verder voert verweerder in zijn nota het volgende aan: *“Zoals gezegd verlangt de wetgever de afgifte van een ‘geldig identiteitsdocument’”. Dit kan een geldig paspoort zijn maar het begrip ‘identiteitsdocument’ is ruimer dan het begrip ‘paspoort’. De Afghaanse taskara kan evenmin als een geldig identiteitsdocument worden beschouwd. Het betreft een intern Afghaans document waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan gezien het geen document is met bijzondere kenmerken of biometrische gegevens die controleerbaar zijn”.*

Deze argumentatie is echter niet te verenigen met de motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat enkel een geldig paspoort volstaat in de zin van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Waar verweerder hierop lijkt terug te komen in zijn nota met opmerkingen door te stellen dat het begrip ‘identiteitsdocument’ ruimer is dan het begrip ‘geldig paspoort’, doch dat een Afghaanse taskara niet als een geldig identiteitsdocument kan worden beschouwd, kan de Raad enkel vaststellen dat deze motivering zich niet in de bestreden beslissing bevindt. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van verweerder vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen. Hetzelfde geldt waar verweerder in zijn nota opmerkt dat volgens de website van het Agentschap Integratie en Inburgering er weldegelijk Afghaanse paspoorten worden uitgereikt. Dit motief is evenmin terug te vinden in de bestreden beslissing.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN